

Ա Յ Ա Յ Ա Տ

Ամէն օր ես նայում եմ ինչ կարօտագին հրպարսութեամբ,
Մի օր ջինջ է հայեացքը քո, մի օր գլխիդ չօխում է ամպ,
Մերք քո վիհերը մոռալում, մութ է պատում քո նակասին,
Մերք արեւն է անհոգ խաղում լուսէ՝ քաղիդ աղամանդին,
Բայց դու միտք էլ՝ քէ խինդիդ մէջ, քէ քո վեժի անեղ ժամին՝
Յատեժական ուրախութեամբ նայում ես նոր Հայաստանին:

Քեզ նայելիս արհիս ծովը ալեկոծում է մինչ յասակ,
Աշխարհում կա՞յ ուրիշ մի բախտ, ինչպէս քո բախտը դժնդակ,
Դու, որ հակասքոյ գեղեցիկ՝ երկնի մէջ ես մարեճել,
Գիւտեր - ցերեկ գլխով անքե՛ք բանքերի հետ ես մարեճել,
Հիմա գերի՞... Օ՛, մի՛ լռի, հոգիս ծարաւ է քո ձայնին,
Դու նման ես երկիր - երկինքն իրար կապող յուշարձանին:

Եւ արդ վսեմ, խորհրդաւոր իմաստութեամբ կանգնած ես լուռ,
Ինչ ես խորհում՝ ես չգիտեմ, բայց քո գլխին տեսնում եմ հուր
Տեսնում եմ ու ցնծում եմ ես, իմ քանկագին, իմ հարազատ,
Ուզում եմ այս արեւի տակ մեր սարը սուրբ տեսնել ազատ,
Ու վեհօրէն, հպարտօրէն վեր խոյացած հասակով մէկ,
Անդնդախոր կեննիւններից յաւէ՛ց ցրած մեռու - ու մէկ:

Ուզում եմ ինչ ազատ տեսնել, հպարտ կանգնել քո կատարին,
Ու այնտեղից սփռնչացած՝ նայել հայոց նոր աշխարհին,
Տեսնել Սիփանը սիգապանծ, ծիծաղկոտ ծովը Բզնունի,
Մեր ուսանները հինաւուրց, լեռնապարերը հայրենի,
Հայոց գետերը շառաչուն՝ ծայրից մինչ ծայր սլացի մէջ,
Մեր հովիտները ծաղկագորգ, ծովածառալ դաշտերը պերն:

Դիտել բոլորը, հիանալ ակնապարար տեսարանով,
Հոգիս պարզուի, ինչպէս զարնան անձրեւից ես՝ երկինքը մով,
Հոգ չէ, քէ որ անդունդներիդ յովազ հողմերը մոլեգնեն,
Քո դիւքական վեհութեան մէջ ես քեւաքեկ յաւէ՛ց ընկնեմ,
Եւ սառույցներդ սառնաւունջ դժկամ դառնան դազաղս անզարդ,
Ո՛վ Արարատ, միայն քէ դու, միայն քէ դու լինես ազատ:

Ս Ս Ի Մ Է Ն